

[Victor Larsen.]

Udstrækning skal fastsætte Arbejdsvilkårene saadan, at Arbejdsopgaverne udføres i Akkord, men hvor Arbejderne skal have Timeløn, skal de have den overenskomstmæssige. Det er en Videreførelse af Bestemmelserne i Cirkulæret af 24. Juli i Fjor. Man havde jo overenskomstmæssige Lønninger i de første Love, og det var først under Krigssituationen — nemlig ved Loven af 27. December 1940 og dens Efterfølgere —, at man graduerede en Arbejdsløn i forskellige Zoner og saaledes, at Arbejdslønnen stadig laa noget under den overenskomstmæssige. Naar man siger, at man jo ved andre offentlige Arbejder, Vejarbejder, Landvindingsarbejder o. s. v. giver normal Arbejdsløn, og naar man hævder, at der har været overordentlig mange Dispensationer fra denne Bestemmelse, som i den Tid, den har fungeret med den nedsatte Arbejdsløn, har været til overordentlig stor Gæns, saa er det en Ting, som jeg personlig kender til og ved passer. Jeg er sikker paa, at det er fuldkommen rigtigt, at man her lovfæster Cirkulæret af 24. Juli i Fjor.

Der er 3 Punkter i § 5, som er nye. Det foreslaas, at det nu bliver Arbejds- og Socialministeriet, der udnævner Formanden for det Udvalg, som skal træde til, hvis der ikke kan opnaas Enighed, eller naar der skal træffes Aftaler om Akkordsatser. Det kan vi for vort Vedkommende tiltræde, og ligeledes Bestemmelsen om, at de indkaldte Parter, naar man skal tale med dem, er pligtige at efterkomme Udvalgets Indkaldelse. Jeg havde nær sagt, det manglede bare, at man nogen Sinde kom i den Situation, at de ikke mødte — man har vel ikke været det. Jeg kan fuldkommen tiltræde denne Bestemmelse.

I § 5, Stk. 5, har man à jour-ført det Fradrag, som udgør en Del af Vederlaget for Kost og Logi, og det er der intet at sige til.

Ifølge § 7 paalægges der de Kommuner, som ikke selv igangsætter Arbejde, men som faar deres arbejdsløse henvist til Arbejder efter denne Lovgivning, Bidrag, af den naturlige Grund, at disse Kommuner jo lettes for saa og saa mange arbejdsløse og alt det, der medfølger. Men der foreslaas nu det nye, at Arbejds- og Socialministeren kan bestemme, at de nævnte Bidrag tilfalder dem, der iværksætter Arbejdet. Det er en Bestemmelse, som vi tiltræder; den er fuldkommen rimelig. Det kommer altsaa til at gælde, at enten det er en offentlig Institution eller private, som viser et saadant

Initiativ, maa den Kommune, som ved at faa sine arbejdsløse beskæftiget lettes for en hel Del af sine Byrder, betale et Bidrag, der tilfalder den igangsættende enten private eller offentlige Virksomhed.

At Kontingentfriheden bortfalder nu, naar Arbejderne vender tilbage til den normale Arbejdsuge paa 48 Timer og den normale Timeløn, er, synes jeg, en Selvfølge.

Endelig foreslaas det, at Løven tidsbegrænses. Vi forstaaer meget vel den Betragtning, som er gjort gældende af den højtærede Arbejds- og Socialminister: at naar en Lovgivning som denne er ved at løbe ud, er det, ligesom Initiativet slappes og Interessen for Loven svækkes. Det er maaske slet ikke Tilfældet, men man ved simpelt hen ikke rigtig, hvad der vil ske, om der vil ske Ændringer i Loven paa de forskellige Punkter, som kan have Betydning for de igangsættende Myndigheder, eller om Loven fuldstændig bortfalder. Derfor er der sikkert god Mening i at lade denne Lovgivning løbe videre, men vi vil foreslaa, at man indføjer en Bestemmelse, gaaende ud paa, at Arbejds- og Socialministeren hvert Aar giver Rigsdagen en Redegørelse for, hvorledes denne Lov har virket, hvor mange Arbejder der har været, hvor store Tilskud der har været, hvor stor Arbejdslønnen har været o. s. v., saa Rigsdagen derigennem holdes fuldstændig à jour med alt, hvad der vedrører denne Lov, hvilket jo stadig maa have den største Interesse. Idet vi naturligvis vil være med til i et Udvalg at drøfte Einzeltheder, vil vi sige, at det forekommer os, at den højtærede Arbejds- og Socialminister har foretaget meget betydelige Forbedringer i denne Lov, Forbedringer, som vi hilser med Tilfredshed, og ud fra dette Synspunkt er vi naturligvis absolut villige til at medvirke til en hurtig og villig Behandling af Forslaget.

Chr. A. Christiansen: Nødhjælpsarbejdslovene afgiver et typisk Eksempel paa, hvor vanskeligt det er og hvor lang Tid der kan hengaa, forinden det kan lykkes at faa ændret en Lovgivning, som fra første Færd kommer ind paa en forkert Bane. Nødhjælpsarbejdslovgivningen har været inde paa den forkerte Bane, at den kun har budt de langvarigt arbejdsløse kummerlige Vilkaar. Den Fortjeneste, der kunde opnaas, har altid ligget lige paa Grænsen af, hvad der skal til for at holde Sjælen fast til Legemet og holde Legemet nødtørftigt dækket. De arbejdsløse har mærkværdigvis aldrig kunnet lære at forstaa, at Samfundet kunde have no-